

רק אשר אבד לי, קנייני לעד

"...ישבתי נשען על הרובה, מחכה לסמבו שישוב, ובאוזני מצטלצלות המילים שלחשה ורד, באותה שעה שיצא לנו לעמוד יחד בעמדה, והיה רצון להגיב ולענות עתה בלחישה על כל מה שנגעה, אם כי דיברה מעט ובהפסקות ארוכות. על מה? בעצם על דבר אחד: על חיינו אלה העוברים ללא ביטוי, ולא ידע איש, אף ברמז-קל את אשר עבר עלינו. כיצד הגענו לכאן? מה מתרחש בנפשותינו ולמה בעצם כל זה? היא לא שאלה זאת, אולם זה הסתעף מעצמו. מדי פעם הזכירה את השמות הטבועים כה עמוק בליבות שנינו... והכאב העצור על זה שרק לפני ימים אחדים התהלך בתוכנו וחי אתנו את חיינו וכעת מזדקרת תמונתו מתוך המסגרת השחורה של כל עיתון בארץ. היו בשמות שהזכירה ובמשפטים העצובים שנלחשו מעין שאלה וטענה אחת: למה ולשם מה חיים ומתים כאן? ואם יש טעם לחיינו ולמותנו, למה שזה יחלוף כצל ואיש לא יידע אודותם דבר? ולא ידעו גם בנינו אשר ישבו ויעבדו כאן כיצד בא להם כל זה מן המוכן..."

כך כתב אבי, יוסף וילפנד, באפריל 1938, בשעה של שמירה בגיוערה, ימים ספורים לאחר רצח מן המארב של שני חברי הקיבוץ – אפרים טיקטין ולולק קרונגלד, וחודש לאחר רצח מדריך הקיבוץ אברהם גולדשלגר, בדרכו מגיוערה לקיבוצו משמר העמק...

עתה, עשרות שנים אחרי, אנו פותחים את אתר ההנצחה של עין-השופט באינטרנט. אנו באים לא פעם מעין השופט של מטה, מגבעת החיים, אליכם הנחים כאן מנוחת-עולמים. אנו באים מעין-השופט הגדולה והפורחת, עין-השופט שהיא בית ודרך לארבעה דורות. היום אנחנו יכולים לענות בביטחון לשאלה מי ידע על חיינו, כי רשמנו כמה וכמה שורות בדף ההיסטוריה של העם היהודי ומדינת ישראל, ורשמנו ספרים שלמים של מעשים בדפי חיינו האישיים והקיבוציים. אתם, שהלכתם איתנו בדרך והלכתם מעמנו לבלי שוב, זכאים יותר מכל להיות שותפים היום בהישגינו. כל אחד ואחת מכם הותיר אחריו זיכרונות ומעשים, קרובי משפחה אהובים, ממשיכי דרך, והרבה הרבה געגועים.

חברים ותיקים שהלכו עמנו לאורך הדרך ונפטרו ממחלה או זקנה.

בנים צעירים שנפלו בקרב, בצבא או במחלה, צעירים תמיד.

ילדים שנפטרו בטרם בגרו.

הורים של חברים שהגיעו אלינו מן הגולה וחיו כאן את שנותיהם האחרונות.

ורבים אחרים, כל אחד עולם ומלואו, כל אחד קשרים אנושיים, מעשים, תקוות, חלומות, שותפים לדרך,

לאהבה, לכישלונות ולהצלחות, אתם עימנו היום, כמו בכל יום, חלק מחיינו.

נשים פרח על קברכם, נזכור ונזכיר, ואחר כך נחזור לעין-השופט שלכם, שלנו, אל צחוק ילדינו, אל

התקווה ההולכת ומתחדשת, אל החיים.

נחזור ובלבנו דבריה האוהבים של רחל המשוררת:

"...הם בלבד נותרו לי, רק בהם בלבד/ לא ינעץ המוות סכיני החד. במפנה הדרך, בערוב היום/ יקיפוני

חרש, ילווני דום./ ברית אמת היא לנו, קשר לא נפרד/ רק אשר אבד לי, קנייני לעד."

יגאל וילפנד.